

Lesninger 3. søndag i fasten, År A.

1. lesning - 2 Mos 17,3–7 - Gi oss vann, så vi får drikke!

I de dager tørstet folket etter vann i ørkenen. De knurret mot Moses og sa: «Hvorfor har du ført oss opp fra Egypt? Vil du at vi og barna våre og feet vårt skal dø av tørst?» Da ropte Moses til Herren og sa: «Hva skal jeg gjøre med dette folket? Det er ikke lenge før de stener meg!»

Herren sa til Moses: «Gå foran folket sammen med noen av Israels eldste! Ta med deg den stav du slo på elven med, og gå! Da skal du få se at jeg står foran deg på berget ved Horeb. Når du slår på berget, skal det strømme frem vann, så folket får drikke.»

Moses gjorde som Herren sa, mens Israels eldste så på.

Dette stedet kalte de siden Massa og Meriba. For der trettet israelittene med Moses, og der satte de Herren på prøve da de sa: «Er Herren iblant oss eller ikke?»

Responsoriesalme Sal 95 (94),1–2. 6–7. 8–9

Omkved: Lytt til Herrens røst i dag. Forherd ikke deres hjerter.

Kom, la oss juble for Herren,
rope av glede for Gud, vår frelse.
La oss tre frem for hans åsyn med lovsang,
syng hans pris med salmer.

Kom, la oss tilbe og kaste oss ned,
knele for Herrens, vår skapers åsyn.
For han er vår Gud.

Vi er det folk han fører, den hjord han leder.

Lytt til hans røst i dag, forherd ikke deres hjerter
som på fristelsens dag i ørkenen,
da deres fedre satte meg på prøve,
skjønt de hadde sett min gjerning.

2. lesning - Rom 5,1–2.5–8

Kjærligheten er blitt utgydt i oss ved Ånden som er gitt

Brødre, siden vi da er rettferdiggjort gjennom troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Ved ham var det vi fikk adgang til den nådestand som vi nå befinner oss i, og vi priser oss lykkelige over vårt håp om Guds herlighet

Og håpet skuffer ikke, for Guds kjærlighet er blitt utgydt i våre hjerter, ved Den Hellige Ånd som vi har mottatt. For vi var ennå hjelpeløse den gang Kristus, til den fastsatte tid, gikk i døden for synderne. Knappt ville vel ellers noen gå i døden, selv for en rettferdig mann – jo, for et godt menneske ville kanskje enkelte manne seg opp til å dø. Men Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere; slik gir Gud oss bevis på sin kjærlighet.

Evangelievers - Jf. Joh 4,42.15

Herre, du er i sannhet verdens Frelser; gi meg det levende vann, så jeg ikke mer blir tørst.

Evangelium - Joh 4,5–42

Vannet som veller frem som en evig livgivende kilde

På den tid kom Jesus til en by i Samaria som heter Sykar, i nærheten av det jordstykket som Jakob gav sin sønn Josef, og hvor også Jakobs brønn var. Trett av vandringen satte Jesus seg ved brønnen. Det var ved middagstid.

En samaritankvinne kommer for å øse opp vann; og Jesus sier til henne: «Gi meg litt å drikke.» Hans disipler var gått inn til byen for å kjøpe mat.

Samaritankvinnen svarer: «Hva? Du som er jøde, ber du meg, en samaritankvinne, om noe å drikke?» (Jødene har nemlig ikke noe samkvem med samaritaner.)

Jesus svarte henne: «Dersom du kjente Guds gave, og dersom du visste hvem det er som ber deg om vann, – da ville det være du som bad ham; og han skulle gi deg vann fra levende kilder.» Hun sier: «Herre, ikke har du noe å øse med, og brønnen er dyp; hvor vil du så få kildevann fra? Du er vel ikke større enn vår far, Jakob, han som gav oss brønnen? Selv drakk han av den, og det samme gjorde sønnene hans og kveget?»

Jesus svarte: «Hver eneste én av dem som drikker av vannet her, blir tørst igjen; men den som drikker av det vannet jeg vil gi ham, han kommer aldri i evighet til å tørste mer. For det vann jeg vil gi ham, det skal velle frem i hans indre som en evig livgivende kilde.»

Kvinnen sier da til ham: «Herre, gi meg da dette vannet, så jeg ikke blir tørst mer og kan slippe å komme hit for å øse opp.»

[Han svarer: «Gå og hent din mann, og kom så tilbake hit.»

Kvinnen svarte: «Jeg har ikke noen mann.»

Jesus sier til henne: «At du ikke har noen mann, det har du rett i, for fem menn har du hatt, og han du lever med nå, er ikke din mann; der talte du sant.»

Kvinnen sier til ham: «Å Herre,] jeg ser at du er en profet! – Våre fedre tilbad Gud på fjellet der; men dere sier at Jerusalem er det stedet hvor man skal tilbe?»

Jesus sier: «Tro du meg, kvinne; det kommer en tid da det hverken er på dette fjellet eller i Jerusalem at dere skal tilbe Faderen. Dere tilber det dere ikke kjenner; vi tilber det vi kjenner; for det er fra jødene at frelsen kommer. Men den time skal komme, ja, den er alt inne, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For slike tilbedere er det Faderen vil ha. Gud er ånd, og de som tilber, må gjøre det i ånd og sannhet.»

Kvinnen sier til ham: «Jeg vet at Messias skal komme. (Messias, det vil si Kristus.) Når han kommer, skal han forklare oss alt.»

Jesus sier da til henne: «Det er meg – jeg som taler med deg.»

[I det samme kom hans disipler tilbake. De undret seg over at han talte med en kvinne; allikevel var det ingen som spurte hva han ville henne eller hvorfor han talte med henne. Men kvinnen lot vannkrukken stå og gikk inn til byen, og sa til folk: «Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort. Han skulle vel ikke være Messias?» Folk drog da ut av byen og kom bortover mot ham.

I mellomtiden nøt disiplene ham og sa: «Rabbi, få deg noe å spise!»

Men han svarte dem: «Jeg har mat å spise som dere ikke vet om».

Disiplene sa da til hverandre: «Kanskje noen har bragt ham mat?»

Men Jesus sier til dem: «Min mat, det er å gjøre hans vilje som har sendt meg, og utføre hans verk. Er det ikke så dere sier: ‘Ennå fire måneder, så er høsttiden inne’? Men da sier jeg dere: Løft blikket og se utover markene – se, de står alt hvite, ferdige til å høstes! Så er den som høster, alt i ferd med å få sin lønn, han samler grøde inn til det evige liv, og slik kan den som sår, glede seg med den som høster. For så vidt sier ordtaket sant, når det heter at ‘én sår, en annen høster’: Jeg har sendt dere ut for å høste hva dere ikke har hatt noe arbeid med; andre har gjort arbeidet, og dere overtar etter dem.»]

Mange av samaritanene der fra byen var kommet til tro på ham [på grunn av det kvinnen hadde sagt, da hun erklærte at han hadde fortalt henne alt hun hadde gjort]. Og da de nå kom hen til ham, bad de ham bli over hos dem. Så ble han der i to dager. Enda mange flere kom til tro på ham etter å ha hørt ham selv tale; og de sa til kvinnen: «Nå tror vi ikke lenger bare på grunn av det du sa, nå har vi selv hørt ham og forstått at han virkelig er verdens Frelser.»